

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

91. An Generales, & Prælati Regularium possint confiteri extero Sacerdoti?
Ex p. 4. tr. 4. & Misc. res. 1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

sect. 1. art. 24. supradictum privilegium, quod habent Præpositi eligendi quicumque confessorium, extendi potest etiam ad Vicarios nostros in Sede Vacante, vel alio modo absente Præposito, & ita in terminis hanc sententiam post hæc scripta docet P. Leone de officio confess. tom. 2. recollect. 6. num. 36. licet etiam probabiliter contrariam asserat Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 27. sect. 2. n. 8. & ratio est, quia actio subrogata habet privilegium eius, cui subrogatur; & in nostris constitutionibus part. 3. cap. 9. dicitur quod Vicarius absente Præposito huius vicem gerit, quæ verba explanans in commentariis suis littera F. Peregrinus sic asserit. Si absentia Præpositi esset non solum à domo, sed etiam à civitate, vel esset mortuus, vel ex alia causa dimississet officium, in istis casibus Vicarius haberet iurisdictionem fori conscientie, & contentiosi, quia esset quasi Ordinarius vices Præpositi in omnibus gerens, & sic declaraverunt P.P. Dominicani in suis constitutionibus in Capitulo generali Parisiis celebrato anno 1246. Ita Peregrinus. Cuius verba non parum probabilem nostram, & Megale sententiam efficiunt, nam vt dictum est, & patet ex l. si eum, § qui iniuriarum, ff. si quis cautioni, & ex cap. Ecclesia, vt lite pen. subrogatus in locum alterius, in eius quoque iura, & privilegia subrogatus esse censetur, quod etiam notavit Tamburinus de iure Abbat. tom. 1. disp. 1. §. 1. n. 10. Verùm pro coronide huius resolutionis adverte cum Molfesio in summa tom. 1. tract. 7. cap. 15. num. 44. quod licet omnia supradicta contra Peregrinum sint vera, tamen non conuenit, vt Prælati Regulares confiteantur extra Religionem, licet, vt dictum est, de rigore possint.

RESOL. XCI.

An Generales, & Prælati Regularium possint confiteri extero Sacerdoti? Ex part. 4. tract. 4. & Misc. Refol. 1.

§. 1. Respondeo affirmatiue stando in iure communi, vt bene aduertit Guillelmus Mercerus in addit. ad 3. part. D. Thom. quest. 8. art. 5. dub. 1. num. 2. Sed quoad Generales & Prælatos nostræ Religionis negat Peregrinus etiam nouissime in addit. ad comment. constitui part. 3. quest. 1. stante decreto edito in Capitulo generali, vbi sic habetur. Nemo nostrum sua peccata extero Sacerdoti confiteri queat, sed iis tantummodo nostratibus Confessorariis, qui à Præposito domus fuerint designati, non obstante quocumque privilegio, cui ex nunc totius nomine Religionis renunciamus, ac cedimus. Cum igitur in dicto decreto sit apposta dictio illa, nemo, quæ est vniuersalis negatiua, etiam in illo inclusos Generalem & Præpositos esse dicendum est.

2. Sed ego hanc sententiam in part. 3. tract. 2. res. sol. 1. improbari, & nunc iterum improbo. Dico igitur decretum supradictum loqui tantum de subditis quod patet, nam ibi sic dicitur. Nemo nostrum sua peccata extero Sacerdoti confiteri queat, sed iis tantummodo nostratibus Confessorariis, qui à Præposito domus fuerint designati, ergo aperte patet quod loquitur de subditis, nam subditi tenentur confiteri cum Confessorariis designatis: & Superiores non obstantes hoc decreto hodie in nostra Religione non sunt adstricti confessiones facere cum Confessorariis ab ipsis pro domo assignatis, qui quidem si essent inclusi in dicto decreto, vt vult Peregrinus, necessario ex ipsius verbis cum dictis Confessorariis confi-

teri deberent; sed hoc dicere est absurdum, vt patet ex ipsa praxi: ergo dicendum est, vt ex verbis ipsius decreti apparet, in illo tantum subditos comprehensos fuisse.

3. Nec valet dicere cum Peregrino, quod ratio, quæ mouet Capitulum generale ad id statuendum pro subditis, multo magis procedit in Prælati; ergo voluit omnes comprehendere, etiam Prælatos: nam primò respondeo contrariam apparere, vt visum est in verbis decreti, & hoc ad sedandam quæstionem sufficeret. Secundò respondeo negando in hoc casu eandem rationem procedere cum subditis, quæ cum Prælati, nam Prælati tanquam Aaron eliguntur inter tantos vt digniores, & in Sicilia tantum quinque sunt, qui ex privilegio cap. ne pro dilatio e. de pan. & remiss. possunt cum extraneis confiteri, subditi verò qui poterant sumere, v.g. Bullam Cruciatæ, pro qua certum est fuisse factum dictum decretum in magno numero, vnde inconueniens; quod in istis in damnum Religionis poterat sequi ex vltu Bullæ Cruciatæ, non erat timendum in Prælati ex vltu privilegij dicti ex ne pro dilatio, ex supradictis rationibus; ergo est dispar ratio inter vtrosque.

4. Non est igitur verum dicere, quod eadem ratio quæ militabat quoad subditos circa electionem Confessorarij extra Religionem virtute alicuius privilegij, militabat etiam quoad Prælatos, & ideo rectè in supradicto decreto subditi, & non superiores, comprehensi sunt, vt supra ex ipsius decreti verbis probatum est. Vnde patet responsio ad argumentum Peregrini fundatum in particula, nemo: nam respondeo esse quidem vniuersalem negatiuam, sed circa illos, de quibus loquitur decretum, videlicet subditos; non comprehendi autem Superiores, cum isti in dicto decreto comprehensi non sint, & idem respondendum est quoad dictionem quocumque privilegio.

5. Ex his etiam patet non indigere responsionibus alia, quæ adducit nouissime aduersus me Peregrinus; nam cum ex verbis decreti, vt visum est, Prælati in eo non comprehendantur, corrumpunt omnia quæ ipse dicit; sed dato, & non concesso, quod Prælati in dicto decreto comprehendantur, quod mordicus nego, dico adhuc Prælatos posse vigore dicti cap. ne pro dilatione, confiteri extra Religionem: nam licet renuntiaffent in dicto Decreto quibuscumque privilegijs sub nomine privilegij, vt obseruant communiter Doctores, quos ad fatietatem adduxi in 3. part. tractat. 2. res. 1. non includitur quod in corpore iuris insertum est, & hoc non solum in clausulis derogatorijs, sed etiam contra Peregrinum in renunciationibus: quia renuntiatio est stricti iuris, & semper eam recipit interpretationem, vt nocet renuncianti quantum minus potest; vt docet Gratianus volum. 1. respons. 66. num. 18. Parisius vol. 1. cons. 7. num. 75. Crauetta consil. 200. num. 10. & alij, quos citat & sequitur Riccius part. 4. decis. 59. num. 6. & 7. quibus ego addo Nouarium de elect. fori, sect. 1. quest. 3. num. 5. loquentem in terminis casus nostri de renunciatione privilegij, ergo in casu nostro licet decretum asserat renunciatum fuisse cuiuscumque privilegio, dicendum est in illo non includi privilegium de quo loquimur, cum sub nomine privilegij non veniat, tanquam in corpore iuris insertum, confirmantur hæc omnia ex doctrina Parisij de resignatione benefice. tom. 2. lib. 8. quest. 2. num. 16. vbi ex Bruno docet, quod renunciatio privilegio non censetur renunciare iuri communi; sed privilegium insertum in corpore iuris, vt inter alios docet Lotharius de re benefice, tom. 1. lib. 2. quest. 7. num. 26. ex l. eius militis, §. militia missus, de restam. milit. reputatur ius commune: ergo in renunciatione privilegiorum istius decreti non includitur

Quæ hic est Ref. antecedens, & in alijs not. seq.

Sup. hoc in Ref. præterita § Sed contraria, à lin. 2. & in alijs eius annot.

ditur privilegium Prælatorum, de quo loquimur, quia ut clausum in corpore iuris censetur ius commune.

6. Restat modò respondere ad argumenta Peregrini. Dico igitur quòd non est verum quòd dicit Peregrinus ad infringendum argumentum, quòd aduersus illum adduxeram, loco citato, nempe renunciationem non esse stricti iuris, & idèd interpretandam, ut eius verba sonant, non est inquam hoc verum, quia, ut Doctores citati asserunt, totum contrarium dicendum est, nempe renunciationem esse stricti iuris, & in ea faciendam esse strictissimam interpretationem, ut minùs noceat renuncianti, & ita præter Doctores citatos docet Decius *conf. 352. numero 7. Decianus conf. 45. num. 11. volum. 2. Surdus conf. 431. numer. 20. volum. 3. Menochius conf. 286. numero 8. & 9. volum. 3. & alij penes ipsos. Ad id verò quòd in decreto apponitur illa particula, quocumque Privilegio, quæ est collectiva habens effectum importantem vniuersitatem: respondeo intelligendam esse de quocumque privilegio, quòd sub nomine privilegij, potest includi, quòd non accidit in casu nostro, ut probatum est. Ergo, &c. Ad illud verò, quòd Prælati scientes habere hoc privilegium, & illud non excipiendi, idèd renunciauerunt, assero satis excepsisse, dum in specie de illo mentionem non fecerunt: nam cum renunciauerunt simpliciter quibuscumque privilegijs, sciebant hoc Privilegium in dictis verbis non includi, cum sub nomine privilegij, non veniat tanquam in corpore iuris inclusum. Et tandem ad aliud argumentum quòd ratio, quæ mouit Capitulum generale ad renuncian- dum privilegij, multò magis procedit in Prælati, quàm in subditis. Respondeo primò, cum renunciatio ex ipsomet Peregrino sit spontanea refutatio, Patres in illo capitulo voluerunt renunciare privilegijs quo ad subditos, non autem quoad Prælatos. Vel secundò respondeo esse disparem rationem in hoc casu inter subditos, & Prælatos, ut supra probatum est; remanet igitur satis firmata nostra sententia, nempe in dicto decreto non esse inclusos Prælatos nostræ Religionis quoad priuilegij. *cap. ne pro dilatione, de pæn. & remission.**

RESOL. XCII.

An Episcopi extra Diocesim possint eligere Confessarium non approbatum ab Ordinario: & quid de Prælati Regularium?

Idem esse dicendum de quolibet Regulari habenti licentiam eligendi Confessarium?

Et an Prepositi nostræ Religionis possint dare licentiam, ut Sacerdotes simplices audiant aliquando confessiones Fratrum?

Et an in administrandis, & recipiendis Sacramentis necessarijs ad salutem semper riores opiniones amplecti debeamus, extra opinionem, quæ versatur circa materiam, & formam Sacramentorum?

Et docetur, quòd non solum error communis, sed etiam probabilis Doctorum opinio, efficit, ut Ecclesia det iurisdictionem, etiam si opinio illa sit falsa, ut si probabile sit, talem posse absolueri à reseruatis, vel censuris, vel assistere matrimonio, excommunicare, eligere Confessarium, &c. Ex p. 3. tr. 2. Ref. 3.

Sup. hoc inf. §. 1. **Q**uoad primum Suarez ubi infra, notat, in Ref. 97. §. Tertio argumentatur, cursum pt. & in to. 1. t. Romæ fuisse hanc questionem excitatam & venturam in quadam congregatione, cui decem Cardinales interfuerunt; & diuisos fuisse in diuersas sententias, quinque enim illorum affirmabant, &

quinque negabant. Prima ergo sententia affirmatiua, quam nouissimè tenet Villalobos in *summ. tom. 1. tractat. 9. diffic. 55. numero 4. Ioan. Valerius in diff. vir. fori, ver. iurisdictionis, diff. 14. numero 2. Cortolanus de cas. referu. part. 1. sect. 1. artic. 21. numero 4. & alij. Nam cur non poterit Episcopus Sacerdotem sibi non subditum ad se constituendum per hanc electionem approbare, sicut potest illum approbare pro auctoritate ouibus suis? Deinde Concilium Tridentinum *sess. 23. de reform. cap. 15. in illis verbis, Non obstantibus privilegijs, &c.* non derogat privilegijs in corpore iuris insertis. Neque enim per clausulam generaliter privilegium in iure inserto derogatur, ut est regula Canonistarum, quam tradit Decius *consil. 165. & nos supra satis probauimus. His tamen non obstantibus.**

2. Secunda sententia negat; & ita decreuit Gregorius XIII. & ita docent Riccius in *praxi tom. 1. resol. 470. numero 2. Graffius tom. 2. lib. 5. consil. 4. de pæn. & remission. 13. Alphonsus de Leone tract. de Iubileo, part. 1. quest. 9. numero 28. Faustus de Iubileo, lib. 4. quest. 73. Azorius tom. 2. lib. 4. cap. 3. quest. 16. Armandariz in addit. ad recap. leg. N. numer. lib. 1. tit. 18. leg. 7. numero 54. Barbosa in collect. tom. 2. lib. 5. tit. 38. cap. 16. numero 4. Fillucius tom. 2. tractat. 7. cap. 9. numero 256. Suarez in 3. part. tom. 4. disput. 28. sect. 4. numero 2. Megala in 3. part. lib. 1. cap. 10. numero 18. Molfesius in *summ. tom. 1. tract. 7. cap. 15. numero 34. & alij. Quia Concilium verè & propriè non derogat Episcoporum privilegio, quia privilegium expressè dicit, ut possint eligere Sacerdotem idoneum, & hoc illis integrum manet, neque Concilium illud in totum, vel in partem abstulit, sed solum ex parte Confessoris poluit conditionem necessariam, ut idoneus sit, nempe approbatus ab Ordinario; & hæc conditio vniuersaliter apposita est respectu omnium sæcularium, inter quos Episcopi continentur.**

3. Quoad verò Prælatos Regulares certum est, Concilium Tridentinum nihil inuouisse, nam solum loquitur de confessionibus sæcularium, & ad has approbationes Episcoporum in Confessarijs requirit, tam sæcularibus, quàm Regularibus. Igitur Prælati Regularis, vel quilibet Regularis, habens licentiam eligendi Confessarium, possunt eligere sibi in Confessarium quemlibet Sacerdotem, etiam si ab Episcopo non fuerit approbatus, & ita docet Portius in *dub. Regul. verb. Confessor. erga Regulares, num. 14. Fagundez præcept. 2. lib. 7. cap. 2. numero 3. 4. & 5. Suarez tom. 4. disput. 28. sect. 4. numero 5. Navar. in manuali, cap. 4. numero 2. Coninch. de Sacrament. disput. 8. dub. 7. num. 48. Zerola in praxi pæn. cap. 15. quest. 2. §. Dico quarto. Reginald. tom. 1. lib. 1. cap. 5. numero 41. cap. 15. num. 175. & lib. 8. cap. 3. sect. 4. num. 36. cum alijs communiter. Quòd verò Prælati Regularis possint eligere quemlibet Sacerdotem sibi in Confessarium, patet ex *cap. ne pro dilatione, de pæn. & remiss.* & tradunt communiter DD. & nos dicemus infra.*

4. Ex his infero contra Peregrinum in *commun. ad nostras constitut. part. 1. cap. 5. lit. C. Prepositum nostræ Religionis posse confiteri simpliciter Sacerdoti nostræ Religionis, etiam si non sit admittus ad audiendas confessiones à nostro Patre Generali, quia, ut dictum est, habet potestatem, ex dicto cap. ne pro dilatione, &c. eligendi pro Confessario quemlibet Sacerdotem, & Concilium Tridentinum nihil inuouat quoad Regulares; ergo, &c. Vnde ex multis alijs rationibus hanc opinionem post hæc scripta inueni contra Peregrinum docere etiam ex nostris P. Leon. de offic. & potest. confess. tom. 2. recollect. 6. numero 92. Et*